

man ikke vilde ud med det. Jeg veed ikke, om det forholder sig saaledes. Man har en Udtalelse fra den høitærede Minister, hvorefter Sjøterritoriet skal være 1 Sømil, medens derimod Ministeriet til Kommissionen afgav den Erklæring, at efter folkeretlig Praxis vilde det være $\frac{3}{4}$ Sømil, og naar man gaar til gamle Bestemmelser, f. Ex. en Rancellistrivelse af 16de December 1845 eller en Resolution af 22de Februar 1812, siges det der, at Sjøterritoriet er 1 Sømil. Der er Andre, der sige, at Sjøterritoriet er et Kanonstuds Afstand med den vægtige Begrundelse, at Sjøterritoriet ikke gjælder længere, end vi kunne hævde det, end vi kunne ramme dem, der ikke ville følge Loven, med Kanonstuds. 3 Sommer, nemlig i Juni Maaned, er der fra det tydske Rigsstancelli udgaaet en Bekjendtgjørelse, hvorefter Sjøterritoriet skulde være 3 Sømil, og Bugter, der ikke ere bredere end 10 Sømile, skulde betragtes som lukkede Bunde. Denne Bekjendtgjørelse er maatte fremgaaet af en Forhandling med det høie Ministerium, og det er da at haabe, at man nu herefter maa komme til en Afgjørelse af, hvad Sjøterritoriet er. Jeg fremhæver dette, fordi det ikke er uden Betydning. Saa længe Forholdet er det, at vore Fiskere ikke kunne konkurrere med de fremmede, er det nødvendigt for Staten at hævde Eneret for vore Fiskere. Kommer siden den Tid, at vore Fiskere have lige saa gode Redstaber som de fremmede og kunne konkurrere med dem, kan dette maatte siges ikke længere at have nogen væsentlig Betydning, men det kunne de ikke nu. Derfor er det nødvendigt, at Staten beskytter dem, ogsaa af Hensyn til, at de Fremmede ødelægge vore Fiskeres Redstaber. Ministeriet er jo tidligere almindeligvis gaaet ud fra, at man ikke kan fastsætte Sjøterritoriet, fordi det ikke er givet, at de Fremmede ville respektere det; men da man nu har denne Bekjendtgjørelse fra det tydske Rigsstancelli, maa man jo haabe, at Fremtiden vil vise et andet Forhold. Under alle Omstændigheder ønske Fiskerne for Alvor en fast Bestemmelse herom, og man kan vist ikke antage, at fremmede Stater eller Regjeringer skulde have noget Væsentligt imod, at man her giver en Lov og bestemte fastsætter, hvor langt Sjøterritoriet gjælder. Det kan vel være, at vedkommende Staters Fiskere ikke have Lust til, at adlyde en saadan Regel, men det maa da være Regjeringen om at gjøre at hævde Sjøterritoriet, og der vil ikke kunne erindres noget Væsentligt imod, at det sker. Hvorledes har man ellers i det sidste Aar kunnet udsende Skibe til Hævdelse af Sjøterritoriet? Hvorledes kunde man udsende „Jylla“ til Vesterhavet for at hævde Sjøterritoriet der, naar Ingen veed, hvor langt Sjøterritoriet strækker sig? Hvorledes kan Skibet komme der og sige: Her maa de Fremmede ikke fiske, naar der ikke er nogen Bestemmelse? Det kan vel være, at der er enkelte Bunde, der maa betragtes som neutrale: Drefund,

Bandet mellem Bornholm og Sverrig og mulig ogsaa Lillebelt. Men saa kunde man jo i Loven fastsætte, at disse Bunde ere neutrale, og bestemt angive Ørnderne, hvorfra og hvortil; fra Kullen og Gilleleie indtil Falsterbo og Stevns. Givende Bestemmelser kunde man give med Hensyn til Lillebelt. Man havde da en Afgjørelse. — Hvad vore Fiskere angaar, da have de ikke Spor af Interesse i den Gjenfiddighed, som Ministeriet har ønsket, der skulde være tilstede i Forholdet mellem vore og de svenske Fiskere; thi vore Fiskere benytte ikke denne Net udenfor Drefund med Undtagelse af Fiskerne paa Bornholm. Det er jo i dette Aar fra Ministeriets Side blevet hævdet, at det vilde være ønskeligt, at der var Frihed for danske Fiskere til at fiske vore paa det svenske Sjøterritorium, medens de Svenske saa til Gjengjæld fik Lov til ogsaa at fiske i vore Bunde. Denne Gjenfiddighed har ubetinget ingen Betydning for vore Fiskere, forsaavidt angaar Fiskeri udenfor Drefund. For Lolland-Falster vilde Øvrigheden hævde Sjøterritoriet, men saa kom der en Ministerstrivelse, ved hvilken der blev truffet en anden Ordning. Jeg vilde tro, at det var langt heldigere, om man her i Landet kom til en fast Bestemmelse, fordi det som sagt er nødvendigt, at vore Fiskere blive beskyttede overfor de Fremmede, thi ellers kunne de ikke konkurrere med dem. Naar f. Ex. de tydske Fiskere have Frihed til at drive Fiskeri i vore Farvande herne ved Nerne, saafremt de kun have haft en dansk Mand ombord, er det sikkert udenfor Loven, og ligeledes naar de have udstyldt sig med, at de kun have fisket til Selsbehov, imedens det er paadvisligt, at de have sendt over 50,000 Pund Aal over til Tydskland (Afbrudelse af Th. Nielsen). Jo, 60,000 Pund Aal have de sendt i et enkelt Tilfælde. Hvad angaar § 3 om Aalegaardsretten, da gjælder jo D. L. 5—10—43, at Enhver maa nyde Aalegaarde for sin egen Grund, undtagen i de Fjorde, som Kongen og den menige Mand haver Stæde af. Denne Bestemmelse er meget uheldig for vort Fiskeri, den hemmer det frie Fiskeri ikke blot paa selve Stedet, hvor Aalegaarden er anbragt, men ogsaa i en betydelig Afstand derfra. Nu kan man selvfølgelig ikke fratage Grundteierne den Net, de have ifølge denne Bestemmelse; men jeg ser dog ikke, at der er nogensomhelst Grund til at udvide den, og det gjør jo ubetinget § 3 i Lovforslaget. Først stryger den nemlig Undtagelsen, og denne Undtagelse har sikkert ikke saa lidt at betyde. Naar det nemlig her siges „de Fjorde, hvor Kongen og den menige Mand tage Stæde“, maa der jo ved „Kongen og den menige Mand“ fortaas det Offentlige, og naar der er Spørgsmaal om, hvad der for det Offentliges Vedkommende kan være til Skade, maa det vel siges, at det er til Skade, hvor disse Aalegaarde forhindre Seiladsen i Fjordens, forhindre Fiskernes frie Gang og Fiskeriet i det Oele